

1

Tor Tøndel trådte den ulenkede kroppen sin inn i fører-setet på Peugeot. Gjennomsnittshøyden i Frankrike var åpenbart en god del under en nitti. Han justerte bakspeilet, og ble sittende et øyeblikk og se inn i det. Forsøkte seg på et smil til han der inne. Den brå forandringen hos fyren minnet ham om psykiaterens observasjon. I den vanskelige tiden.

– Du er født i fiskenes tegn. Glem astrologien, men symbolet for tegnet er to fisker som svømmer hver sin vei. Tenk deg at den ene står for intellekt, og den andre for følelser.

Tor startet opp og kjørte mot NorTan Transformer Factory. Han hadde en femårskontrakt som administrerende direktør der, på permisjon fra sin egentlige jobb i LTD-Norway. Som alltid var han tidlig ute og tok en omvei for å stoppe på favorittplassen sin. Hit opp kjørte han også om nettene. Når søvnen ikke ville komme, sto han opp og søkte hit. Her opplevde han å bli løftet opp gjennom den afrikanske natten, inn i universets uendelighet. For så å bli satt varsomt ned igjen når stjernehimmelen bleknet over horisonten.

Til venstre vokste det mektige Mount Meru opp gjennom frodig regnskog. Karrige busker og kratt fulgte med litt lenger opp, så måtte all vegetasjon vike for barskt snaufjell. Til høyre

strakte Nord-Tanzanias enorme høyslette seg like til horisonten. Mellom leirhyttene i utkanten av Arusha lyste blå jakarandatrær i tidlig blomst. Fliker av himmel på jord blant rustrøde blikktak. Afrika, kontrastenes kontinent, samlet i ett voldsomt bilde. I denne uendeligheten smuldret klaustrofobien og angsten opp, han følte seg ydmyk og fri på samme tid. Han visste å verdsette det.

Den første voksenboken han hadde lest, var *Den afrikanske farmen*, av Karen Blixen. Den første setningen hadde fulgt ham i alle år: «Jeg hadde en farm i Afrika, ved foten av fjellet Ngong». Den var en portal inn til en eventyrverden, fortellingen hadde krøpet under huden hans. Han hadde drømt om å reise til Afrika, bygge en farm og sitte og skrive like fantasieggende setninger. Skjebnens veier var uransakelige. Nå var han her, og han hadde fløyet forbi fjellet Ngong.

Han gløttet opp i speilet igjen. Hadde han ikke visst bedre, ville han trodd fyren der inne var en lystig sjel. Slik han så ut akkurat nå. Han strøk pekefingeren langs et hvitt arr på halsen. Pulsens banket like under huden. Han tok hånden til seg.

Da han svingte inn fabrikkporten på NorTan Transformer Factory, så han en kar med uniformslue stå ved råvarelageret og gjøre notater. Tor gikk inn til produksjonssjefen, Stephen Ngowi.

– Hvem er den fyren der ute, og hva gjør han her? spurte han. – Jeg så ham i går også, da trodde jeg han var på vei inn til meg, men jeg så ikke noe til ham. Kom han inn til deg?

Stephen Ngowi trillet kontorstolen så nær skrivebordet som den omfangsrige magen tillot og gjorde seg travel med innposten.

– Han er tollinspektør, det er visst et problem med betaling av toll, mumlet han.

– Send besøkende inn til meg, jeg vil ikke ha folk svimende rundt her som i en annen fornøylespark, sa Tor og gikk inn til seg selv.

Like etter kom tollinspektøren inn. Uten å banke på.

– Hyggelig at du stikker innom, sa Tor syrlig. – Selv om jeg ikke kan huske å ha invitert deg.

Mannen pekte på uniformslua si, *Senior Customs Officer*.

– Jeg har hatt dere i kikkerten en tid, sa han. – Nå har jeg sjekket varelageret deres mot tolldokumentene mine. Han tok en kunstpause og så illevarslende på Tor. – Dere har unndratt importtoll for millionbeløp, det er min plikt å anmelde dere.

Han slengte en dokumentbunke på skrivebordet. Tor så forbløffet på ham. Så bøyde han seg over dokumentene og studerte dem. Etter en stund ristet han på hodet.

– Hva er dette for tøv, disse varene er jo for pokker fritatt for toll.

Tollinspektøren smilte overbærende og trakk på skuldrene.

– Det kan du prøve å overbevise retten om. Jeg kommer tilbake sammen med politiet i morgen klokka ni og tar beslag i varene. Mens saken behandles, vil du og din styreformann bli satt i arrest. Vi vil ikke risikere forspillelse av bevis.

Han la et papirark på skrivebordet.

– Dette er en tilståelse. Det kan tenkes straffen blir mildere hvis dere innrømmer forbrytelsen.

Han tok med seg dokumentene og gikk. Uten å si adjø.

Tor satt i flere sekunder uten å røre seg. Til tross for air-conditionanlegget var han svett på hendene. Han for inn til Stephen Ngowi.

– Du visste altså hva fyren drev med? Hvorfor har du ikke informert meg? Nå er det for sent å forberede noe som helst, han kommer tilbake med politiet i morgen tidlig.

Ngowi løftet hendene avvergende foran seg.

– Bland ikke meg inn i dette, det er en sak mellom det offentlige og ledelsen. Deg og styreformannen. Jeg kommer ikke til å være her i morgen. Jeg må til Dar es Salaam for å snakke med en underleverandør.

Han nølte og så skrått opp på Tor. – Jeg råder deg i all vennskapelighet til å snakke med styreformannen din. Han har bedre nettverk enn deg og mer erfaring i å ordne opp med folk som – han nølte igjen – er brysomme.

Han så intenst på Tor, som om han ville være sikker på at direktøren skjønte budskapet. Tor ristet langsomt på hodet.

Selvsagt skulle han ringe styreformannen. Det var en viss trøst i at han også var truet. Hvis noen kunne gjøre noe med dette, måtte det være mr. Patel. Med sine høyt profilerte kontakter. Patel kunne virke ubetydelig ved første øyekast, kortvokst og spinkel. Til overmål hadde han for vane å trekke hodet ned mellom skuldrene, som om han – i motsetning til kortvokste mennesker flest – forsøkte å gjøre seg enda mindre. Usynlig. Et lite arr på kinnet løftet den ene munnviken i et konstant smil.

Øynene hans brøt med det uanselige ytre. Første gang Tor møtte blikket hans, fikk han et flashback til en kinoopplevelse i ungdommen, *Dr. Mabuses testamente*. Innesperret i et sinnsykeasyl administrerte dr. Mabuse, på uforklarlig vis, en bølge av kriminalitet. I en scene kom noen pleiere hylende ut av dr. Mabuses celle: «Die Augen! Die Augen!» Og så, plutselig, over hele skjermen, hadde han sett rett inn i den gale dr. Mabuses øyne. De sugde ham til seg som svarte hull, han greide ikke å se vekk. Selv etter at bildet på lerretet skiftet, satt det fast på netthinnen hans. Øynene hadde fulgt ham som en tvangstanke, en av flere, i mange år etterpå.

Patel lot ikke til å ha sett Tors reaksjon. Kanskje var han vant til å gjøre sterkt inntrykk. Etter som de ble bedre kjent,